

Kolikrát můžete milovat doopravdy?

Glamour a USA Today: „Nejlepší kniha léta!

T. J. Reidová je hvězda na vzestupu!“

Jediné pravé lásky

**Taylor Jenkins
Reidová**

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

Jediné pravé lásky

Taylor Jenkins Reidová

Jediné pravé lásky

Taylor Jenkins Reidová

Mladá fronta

Přeložila Jana Mandelíková

Copyright © 2016 by Taylor Jenkins Reid

Translation © Jana Mandelíková, 2017

ISBN 978-80-204-4326-7

*Tohle je kniha o Actonu v Massachusetts.
Takže bych ji přirozeně ráda věnovala
Andy Bauchovi z Boxborough.
A Rose, Warrenovi, Sally, Bernie, Nikovi
a Zachovi z Encina v Kalifornii.*

Jsem zrovna na večeři s rodiči a svým snoubencem, když mi zavolá můj manžel.

Slavíme tátovy čtyřiašedesáté narozeniny. Táta má na sobě svůj oblíbený kašmírový svetr v barvě myslivecké zeleně, který jsme mu spolu se starší sestrou Marií věnovaly před dvěma lety. Myslím, že proto ho má tak rád. No, a taky proto, že to je kašmír. Nebudu si lhát do kapsy.

Máma sedí vedle něj ve vzdušné bílé halence a béžových kalhotách a snaží se potlačit úsměv. Ví, že se každou chvíli objeví malý dort se svíčkou a s písničkou. Odjakživa projevuje až dětinské nadšení, pokud jde o překvapení.

Naši jsou spolu pětatřicet let. Vychovali dvě děti a společně provozují úspěšné knihkupectví. Mají dvě rozkošná vnoučátka. Jedna z jejich dcer právě přebírá vedení rodinného podniku. Mají být na co pyšní. Jsou to pro mého otce hodně šťastné narozeniny.

Marie sedí vedle mámy z druhé strany. V takových okamžicích, kdy jsou obě tak těsně vedle sebe a dívají se stejným směrem, si uvědomuju, jak moc si jsou podobné. Čokoládově hnědé vlasy, zelené oči, drobná postava.

Já jsem ta, na kterou vyšel velký zadek.

Naštěstí jsem už dospěla k tomu, že mám svůj zadek ráda. Samozřejmě existuje spousta písní věnovaných kráse pozadí, a jestli jsem po třicítce na něco přišla, tak na to, že jsem připravená pokusit se být bez výhrad sama sebou.

Jmenuju se Emma Blairová a mám prostě velké pozadí.

Je mi třicet jedna, měřím sto šedesát osm centimetrů a mám krátké blond vlasy. Moje světle hnědé oči soupeří se souhvězdím pih na pravé lícní kosti. Táta často v žertu říká, že v nich vidí Malý vůz.

Minulý týden mi můj snoubenec Sam daroval prsten, který sháněl dva měsíce. Je to diamant na kroužku z červeného zlata. Přestože to není můj první zasnubní prsten, je to poprvé, co nosím diamant. Když se na sebe podívám, je prsten to jediné, co vidím.

„To snad ne,“ pronese táta, když zahlédne trojici číšníků, mířící naším směrem s rozsvícenou porcí dortu. „Lidi, snad jste...“

Není to falešná skromnost. Táta zrudne pokaždé, když mu ostatní zpívají.

Máma se ohlédně, aby zjistila, co táta vidí. „Ale, Coline,“ řekne. „Nemrač se. Máš přece narozeniny...“

Číšníci náhle odbočí doleva a zamíří k jinému stolu. Táta očividně není sám, kdo se narodil v tento den. Máma pochopí, co se stalo, a snaží se to zamaskovat.

„... a právě proto jsem nechtěla, aby ti přinesli dort,“ prohlásí.

„Vzdej to,“ opáčí táta. „Prozradila ses.“

Číšníci mezitím donesou dort k jinému stolu, ale vtom se objeví vedoucí s další porcí. Teď míří všichni k nám.

„Můžeš se schovat pod stůl,“ navrhone Sam, „a já jim řeknu, že tu nejsi.“

Sam je pohledný v tom přátelském slova smyslu – což je myslím ten nejlepší způsob, jak být pohledný –, s laskavými hnědými očima, které jako by na každého pohlížely s něžností. Je vtipný. Opravdu vtipný. Když jsem se Samem začala chodit, všimla jsem si, že se mi kolem úst začínají rýsovat vrásky. Nejspíš to bude tím, že stárnu, ale nedokážu se zbavit pocitu, že je to proto, že se směju víc než kdykoli dříve. Co víc můžete po druhém chtít než vlídnost a smysl pro humor? Neřekla bych, že by pro mě bylo skutečně důležité ještě něco dalšího.

Dort dorazí k nám, všichni tátovi nahlas zazpíváme a on celý zrudne jako ředkvička. Pak se číšníci obrátí k odchodu a nám na stole zůstane obří porce čokoládového dortu s vanilkovou zmrzlinou.

Obsluhující nám tu nechali pět lžiček, ale táta je hned všechny shrábne. „Nevím, proč nám tady nechali tolik lžiček. Stačí mi jenom jedna,“ prohlásí.

Máma po nich sáhne a snaží se mu jednu sebrat.

„Ne tak rychle, Ashley,“ napomene ji táta. „Musel jsem přetrpět ten trapas. Zasloužil bych si ten dort sníst sám.“

„Jestli to chcete hrát takhle...“ prohlásí Marie, „tak až budu mít za měsíc narozeniny, objednejte mi prosím stejný výstup. Stojí to za to.“

Pak si lokne dietní koly a podívá se na mobil, kolik je hodin. Její manžel Mike je doma s mými neteřemi, Sophií a Avou, a Marie je jen zřídkakdy opouští na delší dobu.

„Měla bych vyrazit,“ řekne. „Omlouvám se, že odjíždím tak brzy, ale...“

Nemusí nic vysvětlovat. Máma i táta se zvednou, aby ji objali na rozloučenou.

Když odejde a táta konečně svolí k tomu, že si dort sníme společně, ozve se máma: „Bude to znít hloupě, ale opravdu mi to chybí. Chybí mi odcházet odněkud brzy, protože se už nemůžu dočkat, až se vrátím ke svým holčičkám.“

Vím, co bude následovat.

Je mi třicet jedna a budu se vdávat. Vím přesně, co bude následovat. „Poslyšte, už jste přemýšleli o tom, že byste mohli začít plánovat rodinu?“

Musím se držet, abych neobrátila oči v sloup. „Mami...“

Sam se směje. Může si to dovolit. Moje máma pro něj zastává pouze čestnou funkci matky.

„Zmiňuju to jen proto, že se objevují další a další studie o možných rizicích, když se dítě odkládá moc dlouho,“ dodá máma.

To jsou pořád nějaké studie, které tvrdí, že bych si měla pospíšet, a jiné studie, které dokazují, že spěchat nemusím. Jenomže já se rozhodla, že budu mít dítě, až se na to zatraceně budu cítit a až ho budu chtít, bez ohledu na to, co si moje máma přečte v *Huffington Post*.

Výraz v mé tváři naštěstí způsobí, že to hned odvolá. „No nic, no nic,“ mávne rukou ve vzduchu. „Mluvím už jako moje matka. Zapoňte na to. Přestanu s tím.“

Táta se zasměje a obejmě ji kolem ramen. „Tak dobře,“ řekne. „Já už mám cukrové kóma a Emma se Samem mají jistě něco lepšího na práci, než tady sedět s námi. Zaplatíme.“

O patnáct minut později už stojíme všichni čtyři venku před restaurací a míříme ke svým autům.

Mám na sobě tmavě modré pletené šaty a silné punčocháče. Je to tak akorát, aby mě ochránily před chladným večerním vzduchem. Tohle bude asi jeden z posledních večerů, kdy jsem vyrazila ven bez teplého kabátu.

Je konec října. Podzim už naplno převzal vládu nad Novou Anglií. Listí je žluté a červené a co nevidět zhnědne a zkrabatí. Sam už ho musel u našich na zahradě shrabat. Až přijde prosinec a teplota prudce klesne, budou u nich s Mikem odhazovat sněh.

Ale ještě je ve vzduchu cítit závan tepla, takže si to užívám, dokud můžu. Když jsem žila v Los Angeles, nikdy jsem si teplé noci neužívala. Nikdy si tak nevychutnáte něco, co trvá věčně. To je jeden z důvodů, proč jsem se přestěhovala zpátky do Massachusetts.

Když vyкроčím k autu, zaslechnu slabé zvonění mobilního telefonu. Zvonění vychází z mé kabelky a já přitom jedním uchem poslouchám, jak se táta snaží zlánařit Sama, aby mu poskytl pár lekcí hry na kytaru. Táta má tu protivnou vlastnost, že se chce naučit hrát na každý nástroj, na který hraje Sam, a plete si fakt, že Sam je učitelem hudby, s faktem, že Sam je *jeho* učitelem hudby.

Hrabu se v kabelce, až konečně nahmatám tu jedinou věc, která svítí a bliká. Číslo nepoznávám. Předvolba 808 mi nic neříká, ale vzbudí můj zájem.

Poslední dobou nemá nikdo – kromě předvolby 978, 857, 507 nebo 617 pro Boston a jeho předměstí – důvod mi volat.

A je to hlavně předvolba 978, která pro mě vždycky znamenala domov, bez ohledu na to, kde jsem zrovna bydlela. Strávila jsem třeba rok v Sydney (612) a měsíce batůžkařením z Lisabonu (351) do Neapole (39 081). Líbánky jsem prožila v Bombaji (91 12) a roky žila blaženě v Santa Monice v Kalifornii (310). Ale když jsem se potřebovala vrátit „domů“, znamenalo to vždycky 978. A tady taky od té doby bydlím.

Vybaví se mi odpověď: 808 je Havaj.

„Haló?“ říkám, když zvednu telefon.

Sam se obrátí, aby se na mě podíval, a mí rodiče vzápětí taky.

„Emmo?“

Hlas, který v telefonu slyším, bych poznala kdykoli a kdekoli – je to hlas, který ke mně mluvil den co den celé roky. Hlas, o kterém jsem si myslela, že už ho nikdy neuslyším, hlas, kterému nemůžu ani teď uvěřit, že ho slyším.

Je to hlas muže, kterého jsem milovala od svých sedmnácti let. Muže, který ze mě udělal vdovu, když se jeho helikoptéra zřítila někde nad Pacifikem a on beze stopy zmizel.

Jesse.

„Emmo,“ řekne Jesse. „To jsem já. Jsem naživu. Vracím se domů.“

Myslím si, že snad každý má nějaký okamžik, který mu rozděluje život na dvě části. Když se ohlédnete zpátky na časovou osu svého života, někde na ní najdete ostrý zářez – nějakou událost, která vás změnila a která změnila váš život víc než kterákoli jiná.

Okamžik, který vytvoří „předtím“ a „potom“.

Třeba je to okamžik, kdy potkáte svou lásku, nebo kdy přijdete na to, co je vaše životní vášeň, nebo když se vám narodí dítě. Třeba je to něco báječného. Nebo něco tragického.

Ale pokud se to stane, dodá to vašim vzpomínkám zvláštní nádech, posune perspektivu vašeho života a vám se najednou zdá, že všechno, co jste kdy zažili, od této chvíle patří buď pod nálepku „před“, anebo „po“.

Dřív jsem si myslela, že pro mě takový okamžik nastal, když Jesse zemřel.

Jako kdyby k tomu v našem milostném příběhu všechno směřovalo. A všechno potom už byla jen reakce.

Jenže teď vím, že Jesse neumřel.

A jsem si jistá, že *tohle* je ten okamžik.

Všechno, co se stalo *před* dneškem, mi připadá jiné, a netuším, co se stane *po* něm.

Předtím

Emma a Jesse

Aneb jak se zamilovat a jak se zhroutit

Nikdy jsem nebyla ranní ptáče. Moje nenávisť k jasnému dennímu světlu byla nejsilnější na střední škole, v sobotu ráno, a to přesně v osm hodin a deset minut.

Táta vždycky zaklepal na moje dveře, přesný jako hodinky, a řekl: „Autobus odjíždí za třicet minut,“ ačkoliv tím „autobusem“ bylo jeho volvo a nemělo namířeno do školy, nýbrž do našeho rodinného obchodu.

Knihkupectví Blair Books založil strýc mého otce v šedesátých letech přesně na tomtéž místě, kde stojí dodnes – na severním konci Great Road v Actonu v Massachusetts.

Což jaksi znamenalo, že jakmile jsem byla dost stará na to, abych mohla být legálně zaměstnaná, musela jsem se postavit za pokladnu a markovat nákupy lidí, a to v týdnu několik odpolední po škole a v sobotu už od rána.

Na mě připadly soboty, protože Marie chtěla neděle. Výplatu si setřila a v létě si pořídila tmavě modrý džíp Cherokee.

Seděla jsem v něm jen jednou jedinkrát, a to večer onoho dne, kdy si ho pořídila a kdy mě celá nadšená pozvala, abychom zajely do Kimball Farm pro zmrzlinu. Vzaly jsme půl litru čokoládové pro mámu a tátu a klidně jsme ji nechaly, aby se rozpustila, zatímco jsme seděly na korbě Mariina auta a v teplém letním počasí pojídaly tu svoji.

Stěžovaly jsme si na práci v knihkupectví, na to, že máma dává na brambory vždycky parmezán. Marie se mi přiznala, že kouřila trávu. Slíbila jsem, že mámě ani tátovi nic neřeknu. Pak se mě zeptala, jestli jsem se někdy líbala, a já odvrátila hlavu, protože jsem se bála, že na mně pozná, že ne.

„To je v pohodě,“ prohlásila. „Spousta lidí dostane první pusu až na střední škole.“ Měla na sobě khaki šortky a tmavě modrou košili a kolem krku dva tenké zlaté řetízky, které se ztrácely ve výstřihu někde v úžlabí podprsenky. Nikdy si košili nezapínala až nahoru. Vždycky měla zapnutý o knoflíček méně, než byste čekali.

„Jo,“ odvětila jsem. „Já vím.“ Ale mrzelo mě, že neřekla: „Já jsem dostala první pusu až na střední škole,“ protože to jsem chtěla slyšet. Netrápilo mě, že jsem nebyla jako ostatní lidi. Trápilo mě, že jsem nebyla jako *ona*.

„Všechno teď bude lepší, když budeš v prváku,“ řekla mi a vyhodila zbytek své mátové zmrzliny s čokoládou. „Věř mi.“

V ten okamžik, ten večer, bych věřila čemukoli, co by řekla.

Jenže ten večer byl, pokud jde o vztah s mou sestrou, výjimečný, byl to vzácný okamžik souznění mezi dvěma lidmi, kteří jinak pouze žili vedle sebe.

Když jsem začala chodit do prváku a trávil jsem spolu ve stejné budově každý den, vypracovaly jsme si systém, jak se míjet na chodbě, doma po večerech a ve škole přes den, jako bychom byli nepřátelé, kteří uzavřeli příměří.

Takže si představte to překvapení, když jsem se jednou v sobotu ráno – bylo to někdy na jaře v deváté třídě – vzbudila v osm deset a zjistila, že nemusím jít na směnu do Blair Books.

„Marie s tebou pojede koupit ti nové džíny,“ oznámila mi máma.

„Dneska?“ zeptala jsem se překvapeně. Protírala jsem si oči a přemýšlela, jestli to znamená, že můžu ještě spát.

„Ano, do nákupního centra,“ dodala máma. „Kup si, jaké chceš, je to na mě. Tady máš padesát dolarů. Ale jestli budou dražší, doplatíš si je sama.“

Potřebovala jsem nutně nové džíny, protože ty staré už jsem nosila tak dlouho, až jsem je prodřela. Měla jsem je dostat k Vánocům, ale nedokázala jsem si vybrat, protože se mi žádné nelíbily a přišlo mi, že mi ani žádné nesedí, až to máma vzdala. Byly jsme pro ně v nákupním centru dvakrát, ale po hodině se pokaždé vracely s prázdnou a máma měla co dělat, aby nevylítla z kůže.

Tohle pro mě byla úplně nová zkušenost. Máma se snažila být vždycky se mnou, celé mé dětství, jako kdyby toužila po mé společnosti. A mně se konečně povedlo být kvůli těm džínům tak protivná, že byla ochotná předat mě někomu jinému. A ještě k tomu v sobotu.

„A kdo bude u pokladny?“ namítla jsem. Hned jak jsem to vyslovila, už jsem toho litovala. Najednou jsem znervózněla, že jsem zazdila něco, co mohlo být docela fajn. Měla jsem prostě odpovědět: „Jasně“ a pomalu vycouvat, abych ji nevyplašila.

„Ten nový chlapec, co jsme ho přijali, Sam,“ odvětila máma. „To je v pořádku. Potřebuje si vydělat.“

Sam chodil do druháku na naši školu a jednoho dne vešel k nám do obchodu a zeptal se: „Nepotřebujete někoho na výpomoc?“, přestože jsme vlastně nikoho nehledali, a navíc většina teenagerů chtěla pracovat v obchodě s cédéčky o kus dál v ulici. Naši ho okamžitě přijali.

Byl docela roztomilý – vysoký a hubený, s olivovou pletí a tmavě hnědýma očima, vždycky dobře naladěný –, jenže já zjistila, že ho nejsem schopná mít ráda, jakmile Marie prohlásila, že je „rozkošný“. Nedokázala jsem se přinutit, aby se mi líbilo cokoli, co se líbilo jí.

Nemůžu popřít, že tenhle přístup postupně zužoval okruh mých přátel, takže situace začínala být neudržitelná.

Marie měla ráda každého a každý měl rád ji.

Byla zlaté dítě, předurčené k tomu, být favoritem rodičů. Moje kamarádka Olive jí za zády tajně přezdívala „knihkupcova dcera“, protože Marie dokonce i *vypadala* jako dívka, jejíž rodiče vlastní knihkupectví, jako by snad existoval jistý specifický stereotyp, z něhož splňovala všechny parametry.

Četla knížky pro dospělé a psala poezii a zamilovávala se do literárních postav místo do filmových hvězd a mně a Olive z ní bylo na zvracení.

Když byla Marie stejně stará jako já, zapsala se na nepovinné hodiny tvůrčího psaní a rozhodla se, že bude „spisovatelkou“. Ty uvozovky jsou namístě, protože jediné, co kdy napsala, byla devítistránková detektivka, v níž, jak se ukázalo, byla vrahem mladší sestra hlavní postavy jménem Emily. Četla jsem ji a i já poznala, že to je naprostý škvár. Jenže ona ji přesto poslala do školního časopisu, kde se jim tak zalíbila, že ji tiskli devět týdnů na pokračování.

Tohle všechno hravě zvládala, a navíc byla jednou z nejoblíbenějších holek ve škole, což bylo o to horší a jenom to potvrzuje, že když jste dost hezcí, budete i oblíbení.

Já jsem zatím v knihovně potají četla zkrácené verze každé knihy, kterou jsme na angličtině dostali jako povinnou četbu. A doma mi přitom v pokoji ležel stoh románů, které mi rodiče darovali a v nichž jsem nepřelouskala ani jedinou stránku.

Měla jsem ráda hudební klipy, čtvrtěční televizní program NBC a každyčkou zpěvačku, která vystupovala na festivalu Lilith Fair. Když

jsem se nudila, prohlížela jsem si máminy staré výtisky časopisu *Travel + Leisure*, vytrhávala obrázky a lepila si je na zeď. Prostor nad mou postelí se stal kaleidoskopem titulních stránek s Keanu Reevesem, textů z obalů desek Tori Amosové a dvojstran s obrázky italské riviéry a francouzského venkova.

A nikdo, opakuji nikdo, by si mě nemohl splést s oblíbenou spolužačkou.

Naši žertovali, že jim zdravotní sestra v porodnici snad musela dítě vyměnit. Vždycky jsem se tomu smála, ale občas mi to nedalo a prohlížela jsem si fotky rodičů, když byli malí, a pak upřeně pozorovala svou tvář v zrcadle a hledala shodné rysy, které by mi potvrdily, že k nim patřím.

„Dobře, bezva,“ odpověděla jsem tehdy mámě, víc nadšená z toho, že nemusím do práce, než že budu trávit čas se svou starší sestrou. „V kolik odjíždíme?“

„Já nevím,“ odpověděla. „Domluv se s Marií. Já jedu do obchodu. Uvidíme se večer. Mám tě moc ráda, zlato. Hezky se bav.“

Když zavřela dveře mého pokoje, natáhla jsem se zase spokojeně na postel a chystala se užít si každíčkou minutu spánku navíc.

Někdy po jedenácté vtrhla do pokoje Marie a oznámila mi: „Tak dělej, jedem.“

Obešly jsme tři obchody a vyzkoušela jsem si dvanáctery džíny. Některé byly moc plandavé, jiné moc těsné, další měly moc vysoký pas.

Když jsem si zkoušela ty poslední, vyšla jsem před kabinku, kde stála Marie a k smrti se nudila.

Koukla na mě a prohlásila: „Vypadají dobře, ty berem.“ Sama byla oblečená od hlavy k patě ve věcech z Abercrombie & Fitch. Bylo to na přelomu tisíciletí a celá Nová Anglie byla oblečená od hlavy k patě ve věcech od Abercrombie & Fitch.

„Připadá mi, že mají divnej zadek,“ namítla jsem a ani se nehnula. Marie na mě pořád zírala, jako kdyby na něco čekala.

„Tak otočíš se, abych se podívala, jestli mají divnej zadek, nebo ne?“ řekla nakonec.

Otočila jsem se.

„Vypadá to, jako bys měla plínku,“ konstatovala.

„Vždyť to říkám.“

Marie obrátila oči v sloup. „Vydrž.“ Zakroužila prstem ve vzduchu, aby mi naznačila, že se mám vrátit do kabinky. Což jsem udělala.

Stáhla jsem ze sebe ty poslední džíny a ona mi přes dveře přehodila dovnitř jedny vybledlé s rovným stříhem.

„Zkus tyhle. Nosí je Joelle a ta má stejně velké zadek jako ty.“

„Pěkně děkuju,“ opáčila jsem a sundala kalhoty ze dveří.

„Já se ti jenom snažím pomoci,“ poznamenala a pak už jsem jen viděla, jak její nohy mizí. Jako by konverzaci skončila jen proto, že ji to víc nezajímalo.

Rozepnula jsem poklopec a snažila se do džín narvat. Musela jsem je přes boky hodně natahovat a malinko zastrčit břicho, abych je dokázala zapnout. Narovnála jsem se a prohlížela se v zrcadle, zapózovala jsem z jedné i z druhé strany a otočila hlavu, abych zkontrolovala, jak vypadám zezadu.

Zadek mám opravdu čím dál plnější, uvědomila jsem si, zatímco prsa jako kdyby začínala stagnovat. Přečetla jsem dost máminých časopisů *Glamour*, abych věděla, že se tomu říká „postava ve tvaru hrušky“. Břicho mám ploché, ale rostou mi boky. Olive začala nabírat na prsou a na břiše a já si často říkala, jestli by nebyl takový typ postavy lepší. Tvar jablka.

Mám-li však být k sobě upřímná, ve skutečnosti jsem si přála mít všechno to, co máma předala Marii. Střední zadek, střední prsa, hnědé vlasy, zelené oči a husté řasy.

Místo toho jsem podědila tátovy barvy – vlasy ani blond, ani hnědé, oči něco mezi hnědou a zelenou – spolu s postavou, která je jenom moje. Jednou jsem se mámy zeptala, kde jsem přišla k tak krátkým silným nohám, a ona mi klidně odpověděla: „Vlastně ani nevím.“ Jako by to nebylo to nejhorší, co mi mohla říct.

Jenom jedinou věc jsem na svém vzhledu měla opravdu ráda. Své pihy, ten shluk malých tmavých puntíků pod pravým okem. Máma puntíky vždycky přejížděla prstem, když mě jako malou ukládala ke spánku.

Milovala jsem svoje pihy a nenáviděla svůj zadek.

Takže když jsem tam tenkrát stála ve zkušební kabině, chtěla jsem prostě jenom džíny, ve kterých by můj zadek vypadal menší. Což, jak se zdálo, tyhle splňovaly.